

Ocak 2005
Sayı : 6

HaberVizyon

Fotoğraf : Kenan Yanık
PharmaVision fotoğraf yarışması birincisi

Fotoğraf yarışmamız sonuçlandı.

Günlerin renginde bu ay: "Pazar"

Ayın Bölümü : Katı-Yarı Katı Preparatlar

Kampanyamız var : Türkçe konuşup, Türkçe yazalım !

Batı Karadeniz'de bir haftasonu

Ve diğer haberler...

Firmamızdan haberler...

2005 yılına girerken...

Dr. Ü. HEKİMAN

Değerli Arkadaşlarım,

Yeni bir yıla başlarken genellikle hem özel hayatımızda, hem de iş yaşamımızda geçmiş dönemin değerlendirilmesi yapılır ve yeni yıl için de hedefler belirlenir.

Dolayısıyla yılbaşıları, hayatımızın önemli kilometre taşlarını oluşturur.

Bireysel bazda belirleyeceğimiz hedeflerin öncelikle ailemizin, ardından da toplumun ve ülkemizin, hatta tüm insanlığın geleceğine etki edici nitelikte olduklarının bilincinde olmamız gerekir.

Aynı şekilde iş hayatında da şirket bazında koyacağımız hedefler, iş hayatının ve ülke ekonomisinin, politikasının ve dünyadaki konumunun geleceğini belirleyici nitelikte olacaktır.

Bu nedenle, hepimiz çalışan ve üretime katkı sağlayan kişiler olarak büyük bir sorumluluğa sahibiz; gerek özel, gerekse iş hayatımızda doğru kararlar vermek mecburiyetindeyiz. Karar verme noktasında atacağımız her adım, yalnızca kendimizin değil, toplumun da sosyoekonomik geleceğini belirleyecektir.

Karar aşamasında, verdiğimiz kararın doğru veya yanlış olduğunu kesin olarak bilmek mümkün değildir. Bu husus ancak zaman içinde, verilen kararın sonuçlarının alınmasıyla görülecektir.

Bizleri hedeflediğimiz sonuçlara ulaştıracak kararları alabilmek, ancak bilgi, tecrübe ve analitik düşünme yeteneğimizin geliştirilmesi yolu ile sağlanabilir. Bu kişisel özelliklere sahip olmak için de okuyarak, araştırarak, çevremizde ve dünyada olup bitenler hakkında fikir sahibi olarak ve akıl ile mantığımızı etkin bir şekilde kullanarak kendi dünya görüşümüzü oluşturabiliriz. Ancak bu takdirde kimsenin etkisi altında kalmadan doğru ve objektif kararlar vermemiz mümkün olabilir. Bu sayede de, ailemizin, ülkemizin ve hatta tüm insanlığın geleceği için doğru karar vermenin manevi huzurunu yaşayabiliriz.

Akıl ve mantık ışığında, pozitif düşünce yolunda ilerleyerek yeni bir seneye, yeni umutlarla başlamanın önemine inanıyorum.

Hepinize yeni yılda sağlık, mutluluk ve başarılar dilerim.

Dr. Ünsal Hekiman

Düzce Çevrem İlköğretim Okulu resim yarışması sonuçlandı.

Bu yıl, ÇEVREM İlköğretim Okulu'ndaki en önemli etkinliklerimizden biri de, öğrencilerin sanatsal ve kültürel faaliyetlerinin desteklenmesi amacıyla, yarışmalar düzenlenmesi konusunda olmuştur. 2004 - 2005 eğitim-öğretim yılında "Cumhuriyetin Bize Kazandırdıkları" konulu resim yarışması düzenlenerek, 22.10.2004 tarihinde yapılan Ödül Töreni ile yarışmada dereceye giren öğrencilere ödülleri verilmiştir.

Dört kategoride ilk üç eserin seçildiği yarışmada dereceye giren resimler, okulda sergilenmesi için çerçeveletilerek okul yönetimine teslim edilmiştir.

Resim yarışmasında ödül kazanan öğrenciler toplu halde

Anasınıfı birincisi

BSV EĞİTİMİ

Bilgisayarlı Sistemlerin Validasyonu Eğitimi 5-6 ve 27 Kasım 2004 tarihlerinde başarı ile gerçekleştirilmiştir. Kalite Güvence, Kalite Kontrol, Mühendislik, Bilgi İşlem ve Üretim Kısımları ile üst yönetimin katıldığı eğitimde, ilaç sektöründe bilgisayarlı sistemler ve bu sistemlerin validasyonu konularındaki bilgiler tazelenip yenilenmiştir.

Üretim ve kalite birimlerinin her alanında bilgisayar teknolojilerinden faydalanan, pek çok alanda Türkiye'nin ilklerini gerçekleştirmiş olan PharmaVision, Part 11 ve GAMP kılavuzları doğrultusunda bilgisayarlı sistemlerini tekrar gözden geçirmekte ve bu konudaki bilinci, her kademede yaymayı hedeflemektedir. Önümüzdeki yıllarda da sistemlerimiz ve dokümantasyonları, GMP uyumlu fark analizleri ile güncel tutulacak, hatasız üretimin sağlanması konusunda gerekli destek sağlanacaktır.

Sosyal Etkinlikler ve İletişim Takımından Haberler

Okulumuz, yeni bir fotokopi makinesine kavuştu!

ÇEVREM İlköğretim Okulu'nda eğitim araçları kapsamında ihtiyaç duyulan bir adet fotokopi makinesi, 2004 Kasım ayında PharmaVision Çalışanları Çevre ve Eğitim Gönüllüleri Derneği tarafından satın alınarak okul müdürüne teslim edilmiştir. Atıklarımızın geri kazanımı ile eğitime yaptığımız katkılar, 2005 yılında da sürecektir.

Tiyatroya gittik!

4 Aralık 2004 Cumartesi günü, yaklaşık 30 çalışanımızla, Bakırköy Belediye Tiyatrosu'nda sahnelenen, Yaşar Kemal'in "Teneke" adlı oyununa gittik.

Bu oyunda idealist, fakat Anadolu gerçeğine uzak, kentli, genç bir kaymakamın taşradaki ilişkiler yumağı içinde, halktan ve haklıdan yana olma mücadelesi, 1950'lerde Çukurova'da yaşanan gerçeklerden hareketle, Yaşar Kemal'in usta kalemi, Müşfik Kenter'in mükemmel yorumu ve Zülfü Livaneli'nin müziği ile geleneksel tiyatromuzdan izler taşıyan bir üslupla sahnelendi.

Artık bir "Okuma Köşemiz" var!

Sosyal Etkinlik Çalışmalarımız kapsamında, okuma köşesi oluşturulması çalışmalarının ilk adımı atılmıştır.

Yemekhane girişinde haftalık ve aylık magazin/kültürel dergileri içerecek bir köşe hazırlanmış olup, zaman içinde abone olunan dergilerin sayısı artırılacaktır.

Haydi, masa tenisine!

Daha önce duyurduğumuz masa tenisi turnuvasını, iş programlarımızı aksatmayacak şekilde, 2005 yılının ilk aylarında gerçekleştirmeyi düşünüyoruz. Turnuvaya katılmak istediğini bildiren arkadaşlarımızımıza, şimdiden başarılar dileriz.

Firmamızdan Haberler...

Fotoğraf Yarışmamız sonuçlandı!

04.11.2004 – 12.11.2004 tarihleri arasında düzenlediğimiz “**Tatil Anıları, Doğa Fotoğrafları ve Kültürel Fotoğraflar**” konulu yarışmamız sonuçlandı. Yarışmaya katılan tüm eserler, ön değerlendirmeden geçtikten sonra, Prof. Tunç Tüfekçi, Doçent Yusuf Murat Şen, Fahrettin Kazak, Ayşe Sarısayın ve Koray Alpaslan’dan oluşan jüri tarafından değerlendirildi. Kenan Yanık’a ait eser birinci, Hüseyin Sarısayın’a ait eser ikinci ve Emine Tünay’ın eseri üçüncü seçildi.

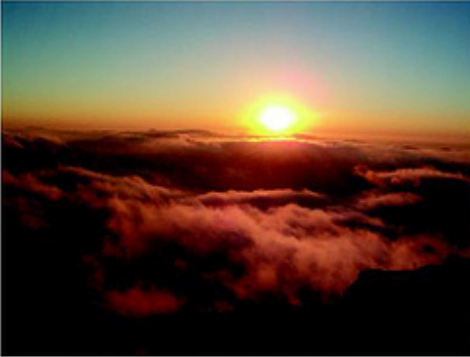
Dereceye giren eser sahiplerinin ödülleri, 23 Kasım günü düzenlenen bir törende verildi.

Yarışmada birinciliğe değer görülen Kenan Yanık’ın eseri, Trabzon’un Tonya ilçesine bağlı, yaklaşık 2500 metre yükseklikteki Kadirga Yaylası’ndan bir gün batımı manzarası. Fotoğraf Ağustos’ta, saat 20.00 sularında çekilmiş. Kadirga Yaylası, Karadeniz’in yazın sıcağından kaçmak için gidilen ve hayvanların otlatıldığı onlarca yaylasından yalnızca biri. Bulutların üzerinde ve onlara bu kadar yakın olmanın verdiği özgürlük duygusu, gün batımının yaydığı eşsiz kızılıkla bütünleşince ortaya bu güzel manzara çıkmış. Bu eser, Kenan Yanık’ı bir “**Kodak Easyshare DX7590**” marka dijital fotoğraf makinesi sahibi yaptı.

İkinci seçilen Hüseyin Sarısayın’ın eseri ise bulutların eşlik ettiği bir Tuz Gölü manzarası. Suların çekilmesiyle ortaya çıkan tuz, Haziran’da kar havası yaşıyor insana. Ayakkabı ve terlikler ise sanki bir yalnızlığın ve terkedilmişliğin simgesi gibi fotoğrafa derin bir anlam yüklemiş. Hüseyin Sarısayın, ödülü olan “**Fotoğrafçılık kursuna katılım**” bedelini, Düzce, Şaziye Köyü - Çevrem İlköğretim Okulu’na katkıda bulunmak üzere **PharmaVision Çalışanları Çevre ve Eğitim Gönüllüleri Derneği’ne** bağışladı. Öğrencilerimiz adına kendisine teşekkür ederiz.

Üçüncü seçilen eser Emine Tünay’a ait. Aylardan Ekim ve akşam üzeri, Kadıköy’den Eminönü’ne giderken vapurdan çekilmiş bir gün batımı manzarası. Sağlı sollu uzanan iki mendireğin (Haydarpaşa Mendireği) fotoğrafa kazandırdığı perspektif, renklerin gümüşü tonu ve güneşin sudaki yansıması, fotoğrafın dikkat çekici öğeleri. Emine Tünay bu eserle “**Her Yönüyle Fotoğraf Sanatı - Joe Hedgecoe (Remzi Kitabevi)**” kitabıyla ödüllendirildi.

Dereceye giren eserler ve yarışmaya katılan arkadaşlarımızdan seçilen birer fotoğraf (21 adet eser), yemekhanemizde sergilenmektedir.

Kenan Yanık (Birinci)

Hüseyin Sarısayın (İkinci)

Emine Tünay (Üçüncü)

Bir işletmenin en önemli kaynağının "insan" olduğu, artık tüm dünyada kabul edilen bir görüştür. İşletmeler aynı hammaddeleri, aynı teknolojiyi, aynı tedarik ve üretim süreçlerini kullanarak üretim faaliyetlerinde standardizasyonu yakalayabildiklerinden, küreselleşme ile iyice artan rekabet ortamında piyasada tutunabilmek için, her işletmenin bir şekilde diğerlerinden farklılaşması gerekmektedir. İşletmeler de farklılaşmayı ancak ellerindeki insan kaynağının verimli kullanımı yoluyla sağlayabileceklerinin farkına varmışlardır. İnsanın standardizasyonu mümkün değildir ve her işletme, başarıyı elindeki insan gücünün nitelik ve niceliğiyle paralel olarak yakalayabilmektedir.

Kişinin çalıştığı yer, para kazanmak için bulunduğu yer olmasının yanı sıra sosyal bir ortamdır. İş yerlerinde, farklı karakterlerdeki insanlar bir araya gelerek iletişim kurmak durumundadırlar. Çalışanlar gerek günlük işlerini yaparken, gerekse toplantı, ekip çalışması vb. ortamlarda bir arada olduklarında, bazen sevinçlerini ya da sıkıntılarını paylaşırken, bazen de başarıyı hep birlikte yakalamanın o vazgeçilmez hazzını da yaşamaktadırlar.

Üretim faktörleri arasında en önemli ve en zor kontrol edilebilen emek faktörü olan insanın zaman içinde çeşitli gereksinimleri ön plana çıkmıştır. Paranın, iş tatmini sağlamak için tek faktör olduğu günler gerilerde kalmış, artık çalışanların şirketlerinden beklentileri değişmiştir. Zamanlarının büyük kısmını ve günlerinin en verimli dönemini işe adadıklarına göre de bu onların en doğal hakkıdır. Psikolojik ve sosyal bir varlık olan insan, ne bozulduğu zaman tamir edilebilecek veya ikame edilebilecek bir makina, ne de emirleri yerine getiremediğinde format atılabilecek bir bilgisayardır. İnsana yapılan yatırım, getirisi en büyük yatırımdır. Çalışanların mutlu olmadığı bir işletmenin mutlu ve başarılı olması mümkün değildir. Kısa vadede iş sonuçlarına bakılarak bu anlaşılmayabilir, fakat uzun vadede iyi işler çıkarmayı hedefleyen şirketlerin çalışanlarının mutluluğuna önem vermeleri gerekmektedir. Elbette bu yapılmaya çalışılırken şirket hedef ve çıkarları da göz ardı edilmemelidir.

"Önce İnsan" felsefesini benimseyen firmamızda, insan kaynakları süreçlerindeki değişim ve gelişim de sizlerin desteğiyle yeni boyutlar kazanacaktır. Bir işletme ancak çalışanlarının yarattığı sinerji ile yarınlara ulaşabilir. Pazarlama biliminde, "müşterinin her şey olduğu" hepimizce bilinen bir gerçektir. Pazarda yer edinebilmek için müşteri beklentilerini ve ihtiyaçlarını bilmek, müşteri tatminini sağlamak en öncelikli koşuldur. Çalışanlarımız da bizim iç müşterimiz olduğuna göre sizlerin fikirleri de aynı derecede önem taşımaktadır. Bu nedenle her konudaki fikir, öneri ve şikayetlerinizi (mümkün olduğunca çözüm önerisiyle birlikte) bize bildirmenizi bekliyoruz.

Dergimizde zaman zaman insan kaynakları süreçlerine ilişkin gelişmelere yer vereceğiz.

Gözde Hazar

Yeni yıla hep yeni umutlarla başlarız. Kendimiz, ailemiz, işimiz, ülkemiz için güzel dileklerde bulunuruz. Sağlık, mutluluk, başarı, barış ve temiz bir dünya, hep temennilerimiz arasındadır. Yeni bir yıl, ocak, şubat derken, bir de bakarız ki aralık gelivermiş, yeni dediğimiz yıl, bazen mutlu, bazen hüzünlü, yerini bir sonrakine bırakmış.

Biz de yeni yılın hepimize sağlık, başarı ve mutluluk getirmesini dilerken, 2004 yılını nasıl uğurladık, bir göz atalım istedik.

2004 yılı, mevzuatın yoğun olarak yenilediği bir yıl oldu. Bakanlıkların AB mevzuat uyum çalışmaları kapsamında en yoğun dönemi Çalışma Bakanlığı geçirdi. Çalışma hayatımıza yaklaşık kırk yönetmelik girdi. Çevre ve Orman Bakanlığı tarafından mevcut yönetmelikler ya revize edildi, ya da yeni yönetmelikler yayımlandı. Aynı şekilde Sağlık Bakanlığı Yönetmelikleri de sürekli gündemimizi oluşturdu.

Bahsettiğimiz yönetmeliklere ilişkin, bizler de teknik emniyet, çevre, sağlık kapsamında değerlendirmemizi yaptık.

İş dışındaki (alışverişlerimiz, evlerimiz) faaliyetlerimiz sonucu yönetmeliklerin kapsamı içine bireysel olarak girmemiz nedeniyle (Ambalaj ve Ambalaj Atıklarının Kontrolü Yönetmeliği, Atık Pil ve Akülerin Kontrolü Yönetmeliği gibi) oluşan yükümlülüklerimizin neler olduğunu yazılarımızla sizlerle paylaştık.

2004 eğitimlerimizin de yoğun olduğu bir yıldır. Sayısal olarak örneklemek istersek, iç eğitimlerimizden bazıları, Çevre Yönetim Sistemleri ve Firmamız Uygulamaları Bilgilendirme Eğitimleri 300 adamxsaat, Güvenlik Bilgi Formu Eğitimi 36 adamxsaat, İç Tetkikçi Eğitimi 31 adamxsaat, OHSAS 18001 İş Sağlığı ve Güvenliği Yönetim Sistemi ve Firmamız Uygulamaları Bilgilendirme Eğitimi 297 adamxsaat, Endüstriyel Hijyen Eğitimi 22 adamxsaat ile, 2004 yılı içinde firmamızda staj yapan öğrencilerimize verilen eğitimler 32 adamxsaat olarak sayılabilir.

Dış eğitimlerimiz ise yoğun olarak yeni çıkarılan mevzuata ilişkin bilgilendirme eğitimleri oldu. Türkiye Kimya Sanayicileri Derneği, İstanbul Sanayi Odası, KİPLAS, MESS Vakfı, eğitimlerine katıldığımız kurumların başında yer aldık.

Üniversite Sanayi İşbirliği çalışmalarımız kapsamında ise, İstanbul Üniversitesi ile Yıldız Teknik Üniversitesi'nin Çevre Bölümleri'ni ziyaret edip, ISO 14001 ve OHSAS 18001 Yönetim Sistemleri ile firma uygulamalarımız hakkında genç arkadaşlarımızı bilgilendirdik, mezuniyet sonrası çalışma hayatına ilişkin görüş ve önerilerimizi paylaştık.

İç ve dış denetimlerimizi başarıyla sonuçlandırdık. Çevre Yönetim Sistemi belgemizi yeniledik. HACCP (Tehlike Analizleri ve Kritik Kontrol Noktaları) Yönetim Sistemi çalışmalarımızı 2004 yılında tamamlayarak, TSE tarafından belgelendirilen ilk ilaç firması olduk.

Ekipmanlarını geçtiğimiz dönemde büyük oranda yenilediğimiz Çevre Laboratuvarımız'da, atıksularımızın arıtma verimlerini günlük olarak izlemeyi 2004 yılında da sürdürdük. İSKİ Deşarj Limitlerinin yaklaşık % 80-90 oranında daha alt sınırlarda atıksularımızı arıttık.

Geri kazanılabilir atıklarımızın satışından elde ettiğimiz gelirle de, ÇEVREM İlköğretim Okulumuzu destekledik.

2005 yılı hedeflerimiz ise, büyük oranda iç ve dış eğitimlerimizin devam etmesi, ÇEVREM İlköğretim Okulu'nun bulunduğu Düzce Şaziye köyünde atık yönetimi çalışmalarının başlatılması, Kasım ayında ISO tarafından revize edilen ISO 14001 2004 standardına uyumun tamamlanması, sürekli gelişme anlayışı içinde çalışmalarımızın tüm çalışanlarımızın görüş ve önerileri, katkıları ile sürdürülmesidir.

Sağlık, başarı, mutluluk, barış içinde temiz bir dünya dileğiyle, yeni yılınız kutlu olsun.

TEÇES Çalışma Grubu- Neşe Eriş

Benzincide dikkat edilecek noktalar

GÜVENLİĞİNİZ İÇİN SONUNA KADAR OKUYUN LÜTFEN...

METE DOĞU

Bir petrol şirketi yakın geçmişte, yakıt dolum işlemleri sırasında cep telefonlarının ateş alması sonucu yaşanan üç olayın ardından bir uyarı yayınlamıştır.

1. İlk olayda, dolum sırasında bagaj kapağı üstünde duran bir cep telefonu çalmış ve sonrasında çıkan yangın, arabayı ve benzin pompasını tahrip etmiştir.
2. İkinci olayda, bir kişi yakıt dolum işlemi sürerken cep telefonuna gelen bir aramayı yanıtlamış, bu nedenle çıkan ateş, yüzünde ağır yanıklara yol açmıştır.
3. Üçüncü olayda ise, dolum sırasında, birinin cep telefonunun çalmasıyla oluşan parlama sonucu, kalça ve kasiğinde yanıklar meydana gelmiştir.

Cep telefonları, yakıt veya gazları ateşleyebilir. Cep telefonlarının açılması veya çalması sonucu yaydıkları dalga, parlamaya neden olabilecek küçük bir kıvılcımın oluşması için yeterli enerjiyi üretebilmektedir. Bunun için benzin istasyonlarında bulunurken ya da diğer motorlu araç ve aletlere yakıt doldururken (örneğin çim biçme makineleri, deniz motorları) cep telefonları kesinlikle kullanılmamalıdır.

Ayrıca, cep telefonları kolay yanıcı veya patlayıcı gaz veya toz üreten maddelerin (solvent, kimyasallar, gazlar, hububat tozu vs.) bulunduğu ortamlarda bulundurulmamalı veya kapatılmalıdır.

Bilinmesi gereken bir diğer güvenlik uyarısı ise, statik elektrik ile ilgilidir.

GÜVENLİ YAKIT DOLUM İŞLEMİ İÇİN DÖRT KURAL

1. Motoru kapatın.
2. Sigara içmeyin.
3. Cep telefonunuzu kullanmayın; ya aracınızın içinde bırakın ya da kapatın.
4. Dolum sırasında aracınızın içine girmeyin.

Petrol Malzemeleri Enstitüsü, gaz pompalarındaki "Statik Elektrik" sonucu çıkan yangınlar konusunda insanları uyarmak amacıyla bir kampanya üzerinde çalışmaktadır. Petrol Malzemeleri Enstitüsü, bugüne kadar meydana gelen 150 olay üzerinde, oldukça ilginç sonuçlar elde edilen bir araştırma da yapmıştır.

1. 150 olayın tamamına yakınında kadınlar yer almaktadır.
2. Olayların tamamına yakınında, hortumun araca benzin pompalamaya devam ettiği sırada kişi aracına girmiş, dolum işlemi sona erdiğinde hortumu çıkarmak için araç dışına çıkmış ve bu sırada oluşan statik elektrik nedeniyle yangın meydana gelmiştir.
3. Kadınların çoğu, olayların yaşandığı sırada kauçuk tabanlı ayakkabılar giymektedir.
4. Erkeklerin çoğu, yakıt dolum işlemi tamamlanmadan araçlarına geri dönmekte, dolayısıyla bu tip yangın olaylarıyla çok seyrek karşılaşmaktadırlar.
5. Yangına neden olan, gazlardan çıkan buharların statik elektrik yükleriyle birleşmesidir.
6. Çeşitli yakıt türleri ile yapılan dolum işlemleri sırasında hortuma temas edilmesi ve araç içine girilmesi sonucu 29 yangın olayının meydana geldiği belirlenmiştir. Bu yangınlardan bazıları geniş ölçüde araçlara, benzin istasyonuna ve müşteriye zarar vererek sonuçlanmıştır.
7. Yangınların 17 tanesi ise araç benzin deposu açılmadan önce, açıldığı sırada veya açıldıktan hemen sonra ve dolum işlemi başlamadan meydana gelmiştir.

DOLUM İŞLEMİ SIRASINDA KESİNLİKLE CEP TELEFONLARINIZI KULLANMAYINIZ! YAKIT DOLUM İŞLEMİ SIRASINDA ASLA ARACINIZIN İÇİNDE BULUNMAYINIZ!

Aracınızın içindeyken yakıt dolum işlemi sürüyor ise, hortumu aracınızın benzin deposundan çıkarmadan önce, aracınızı terk etmeye ve metale dokunarak aracınızın kapısını kapatmaya ÖZEN GÖSTERİNİZ! Bu bilgiler, özellikle çocuklu aileler açısından çok önemlidir, çünkü yukarıda açıklanan önlemlere uyulmadığı takdirde, araç içindeki çocukları zamanında dışarı çıkarmak mümkün olmayabilir.

Amerika'daki benzin istasyonlarında yakıt dolum işlemleri self-servis olarak, ülkemizde ise bu işlem ilgili görevli tarafından yapılmaktadır. Yakıt dolum işlemi aracı kullanan yerine ilgili görevlinin yapması durumunda, yakıt dolum işlemi sırasında alması gereken önlemlerin ilgili görevliye iletilmesi yararlı olacaktır.

Hepinize kazasız günler diliyorum.

Mete Doğru

Katı ve Yarı Katı Preparatlar

Merhaba arkadaşlar,

bölüm tanıtımlarımızı, bu sayımızda da sürdürüyoruz.

Organizasyon şemasında "Katı/Yarı Katı Preparatlar" olarak geçen kısmın ismi çok yakın zaman kadar "Tablet/Draje ve Pomad" olarak bilinmekteydi. Pek çok arkadaşımız (ki buna kısım çalışanları da dahil!), alışkanlığından olsa gerek, halen "Tablet kısmı" demeye devam ediyor.

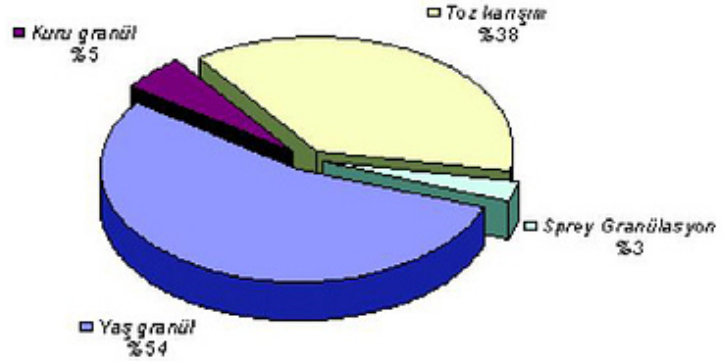
Kısım bugün itibariyle, 16 tablet, 18 filmtablet, 4 draje ve 3 pomad olmak üzere toplam 41 ürünün imalatını yapmaktadır.

Üretimi yapılan katı form ürünler, PharmaVision'un yıllık üretiminin yaklaşık %70'lik bir bölümünü oluşturmaktadır. Bu üretimin gerçekleştirilebilmesi için, bazı makinalarda 2, bazı makinalarda ise 3 vardiya olarak çalışması gerekmektedir. Üretim, 45 kişilik genç, dinamik, eğitim seviyesi yüksek ve deneyimli çalışanımız ile GMP gerekliliklerine uygun olarak yapılmaktadır.

Firmamızın üretimini yaptığı ürünler arasında en çok bilinen ve kutu bazında en fazla miktarda üretilen ürün Novalgin Tablet'tir. Üretim şekilleri arasında yaş granülasyon (%54), kuru granülasyon (%5), toz karışım/direkt baskı (%38) ve yeni bir üretim şekli olarak da sprey granülasyon (%3) bulunmakta olup, tüm bu üretimlerin sonunda basılan tabletlerin bazıları film, bazıları ise draje olarak kaplanmaktadır. Daha sonra bu ürünler genel ambalaj bölümünde blistere çekilip kutulandıktan ve Kalite Güvence tarafından nihai serbesti verildikten sonra piyasaya verilmek üzere, ilgili firmalara teslim edilmektedir.

Sayın Gürkan Çolakoğlu'nun sorumlu olduğu Katı/Yarı Katı Preparatlar idari kadrosunda yer alan diğer arkadaşlarımız; Kurtuluş Kazak, Emre Matiloğlu, Suat Bulut, Gülşen Arslan, Volkan Kalaycı ve Erdoğan Şahin olarak sayılabilir.

İlaç üretiminde "ikinci kalite ürün" diye bir kavram olmadığı gerçeğinin, tüm kısım çalışanları tarafından bilinmesi ve özümsemesi ilke edinilerek, tüm çalışmalarımız bu doğrultuda gerçekleştirilmektedir.

İçimizden Biri

Bu sayımızın söyleşisini halen İmalat Müdürlüğü'nde çalışmakta olan, ancak uzun yıllar Tablet Kısmı sorumlusu olarak görev yapan arkadaşımız Sayın Erol Özekmekçi ile gerçekleştirdik.

EROL ÖZEKMEKÇİ

1. Şirketimizde çalışmaya başladığınız ilk yıllardan bahsedermisiniz?

Sektördeki ilk işim İlaç Sanayi ve A.Ş.'de idi. 1975-1978 yılları arasında çalıştığım şirketin S.S.K. tarafından satın alınışından sonra 19 Şubat 1979 tarihinde fabrikamızda göreve başladım. Mükemmeliyete doğru gidişini adım adım izlediğim iş yerimizin imalat bölümlerinin değişik kademelerinde 26 yıldır çalışıyor olmaktan mutluluk duyduğumu belirtmek istiyorum.

2. Bugüne dek geçen süre zarfında sizce en büyük değişiklikler hangi alanlarda yaşandı?

Bir çok kimse bu soruya yeni yatırımları (Penicillin Ünitesi-Pharma Binası Tadilatı ve Modernizasyonu) örnek verebilir. Bence en önemli değişiklik, bizim 90'lı yıllardaki çaba ve vizyonumuzla, Avrupalı ortaklarımızın düşüncelerindeki, ülkemizin genel yapısından kaynaklanan "şarklı" imajımızı silmiş olmamız. Bunda, değişik kademelerde görevli arkadaşlarımızın yurt dışında çeşitli seminerlere katılarak, meslektaşları ile bilgi alışverişinde bulunmalarının ve kurmuş oldukları iyi iletişimin çok büyük katkıları olduğunu düşünüyorum.

3. Şirketimizin başarılı geçmişinde ağırlığı olan en önemli faktör hangisi sizin fikrinizce?

Ekip çalışması.

4. Bunca sene içinde sayısız hatıranız olduğuna şüphe yok; bir tanesini bizlerle paylaşır mısınız?

80'li yılların birinde, o zamanki Fabrika Müdürümüz Sayın Dr. Kamuran Atakan'ın odasında toplantıydık. Konuşulan konular arasında, arızalı bir pH-metrenin tamiri de vardı. Müdürümüz bu konu ile ilgili olarak, Atölye Kısmımızda görevli olan ve erken kaybettiğimiz Emekli Deniz Astsubay Fikri Özman'a pH-metrenin tamirinin ne olduğunu sordu. Bunun üzerine Fikri Bey, masanın ortasına çarşaf gibi bir şema koyarak, "Sayın Atakan, haftalardır pH-metrenin elektronik şeması üzerinde çalışıyorum, bakın şuraya kadar geldim" deyip, şema üzerinde bir noktayı işaret etti. Bunun üzerine Dr. Atakan biraz sinirli, biraz da muzip bir ifadeyle, "Fikri Bey, yıl bitene kadar şemanın sonuna gelerseniz, haber verin de tamir işini tekrar görüşelim" dedi.

5. İş hayatında yeni yol almaya başlayan arkadaşlarımıza 'kulağına küpe olsun' diyebileceğiniz bir tavsiyeniz?

Genç arkadaşlarımız, iş yerindeki sorunlarını eve, evdeki sorunlarını işe taşımasınlar ve PharmaVision'un onlara daha iyi bir gelecek sağlayabilmek için çalışan bir şirket olduğunu unutmasınlar.

Dilimiz ve Aydın Sorumluluğu: Türkçe konuşalım!

DENİZ UÇAR

Küreselleşen dünyada yabancı dil, özellikle de İngilizce bilmenin önemi tartışılmaz. Ancak "küreselleşme" denilen kavramın, gelişmekte olan ülkeleri, gelişmiş ülkelerin sömürgesi haline getirmesi tehlikesini de gözardı etmemek gerekiyor. Sömürgeleşme sürecinin adımlarından biri de, ülkelerin dillerini kaybetmeleridir. Dilin ardından kültür de yok olur ve gelişmiş ülkelerin potasında eriyip gider.

Cumhuriyet öncesi dönemin etkisiyle, Cumhuriyet'in ilk yıllarında da Arapça ve Farsça sözcüklerle konuşmak, aydın olmanın göstergesi olarak algılanmış. Aradan yıllar geçmesine rağmen, hâlâ bu sözcükleri dilimizden atamıyor, çoğunun anlamını bilmediğimiz için de yanlış kullanıyoruz. Örneğin televizyondaki haber sunucusu "faili meçhul katillerce işlenmiş bir cinayet" den söz ediyor. Bu cümlede Türkçe olan yalnızca iki sözcük var, ötekiler ya Arapça ya Farsça. Üstelik cümlemin kuruluşu da yanlış. Faili meçhul olan katil midir? Bunun ne demek olduğunu kimse sormuyor.

Sonraları Fransızca girmeye başlamış Türkçe'ye. Aydın geçinenler, ne kadar aydın olduklarını kanıtlamak için halkın anlayamayacağı sözcüklerle konuşup yazmayı seçmişler. Böylece aydınlar halktan kopmuş, zamanla bu kopuş uçuruma dönüşmüş. Çoğumuz "eli açık" anlamında kullandığımız "bonkör", "iyilikbilmez" anlamına gelen "nankör" sözcüklerinin, Türkçe olduğunu sanıyoruz. Uzunca bir süredir de, teknoloji dili olması nedeniyle sıra İngilizce'ye. Üstelik artık iş çıkışından çıkmış durumda, çünkü neredeyse tüm dükkan isimleri, reklamlarda kullanılan sloganlar, günlük konuşmalarda Türkçesi herkesçe bilinip kullanılan kelimelerin yerine "havalı olsun diye" kullanılan sözcükler hep İngilizce. Uçurum büyüdükçe büyüyor. Sonuçları da...

"Bir yabancı dili biliyor olmanın en önemli ölçütü, o dilde düşünemektir" derler. Kendi dilimizde düşünüp, düşüncelerimizi başka bir dile çevirerek konuşmaya kalkarsak, ortaya pek de anlaşılır olmayan, hatta zaman zaman bizi komik duruma düşürecek bir söz kalabalığı çıkacaktır.

Peki ya kendi dilimizi de bilmiyorsak, o zaman nasıl düşünüp, derdimizi nasıl anlatırız?

Özellikle bilgisayar teknolojisinin yaşamımızın her alanına girmesiyle birlikte, rıplay etmek, print almak, forvird etmek gibi kökü İngilizce, takısı Türkçe komik bir dil konuşmaya başladık. Başlamışken de hızımızı alamayıp "fullemek", "rılayıbıl olmak", "vizyon sahibi olmak", "farklı bir konsepti olmak" diye devam ettik. Bu komik dil bir süre sonra insanları sınıflara ayırdı. İşin garibi, bu dili konuşanlar "üst" sınıftı ve diğer "cahil" sınıfın insanlarıyla aynı dili konuşamadıklarından, derlerini bir türlü anlatamadıklarından yakınırlardı. Bu cahiller i-meyilleri rıplay etmeyi, print almayı, "riport etmeyi" bile bilmiyorlardı daha. Bizim zavallılara da derin bir nefes alıp iç geçirdikten sonra, hafiften küçümseyen bir gülümsemeyle bakmak düşüyordu. Arada bir "alt sınıf"tan da sınıf atlamayı başaranlar oluyordu elbette. Üstelik onlar kan kırmızıydı. Gülümsemekle yetinmeyip, eski "sınıf" arkadaşlarını daha anlaşılır yöntemlerle aşağılıyorlardı.

Zamanla dinlediğimiz radyo kanallarındaki DJ'lerin (di cey diye okunuyor) bozuk Türkçeleri yetmiyormuş gibi, Amerikan şivesiyle konuşmalarına ses çıkarmaz olduk, İngilizce kanal isimlerine uyum sağlayıverdik.

Sonunda "sınıf" gözetmeksizin herkes hızla bu dili öğrenmeye başladı. Nasıl öğrenmesinlerdi ki, televizyondaki reklamların hemen hepsi bu yarı İngilizce, yarı Türkçe sözcüklerden oluşuyordu. "Dil bozma" öğretisinde, görsel yöntemin başarısı böylece kanıtlanmış oldu. Artık alışverişler "şoping sentir"lerden yapılıyor, gençler odalarına "tirendi end firendli" mobilyalar istiyor, konu modaya geldiğinde neyin "in" neyin "out" olduğunu tartışıyorlar. Bir süre sonra kökü İngilizce takısı Türkçe sözcüklerden sıkılıp, yaratıcı gücümüzü kullanarak "Cep to cep" örneğindeki gibi Türkçe sözcüklere İngilizce takılar da koymaya başladık. Bundan böyle sevgililer "diz to diz", "göz to göz" oturacak, "el to el" dolaşacak.

Neyin İngilizce, neyin Türkçe olduğu belli olmadığından, (alaycı gülüşmelerle karşılaşmamak için) her türlü kısaltmayı İngilizce okumaya başladık. Davetiyelerin altına "lütfen cevap verin" anlamında yazılmış olan "LCV" kısaltmasını ne olur ne olmaz deyip "el si vi" diye okuyanları "hoş görmek" gerekir.

Ama Türkçe sözcükleri İngilizce yazılışıyla -örneğin maydonoz yerine mydonose, eskici yerine eskidji - yazmanın bağışlanırsı hiçbir tarafı yok.

Küreselleşmenin tuzağına düşüyoruz, dikkat! Önce dilimizi kaybedeceğiz, sonra da kültürümüzü.

Kendisini "aydın" olarak tanımlayan herkesin, bu sorumluluğu üstlenmesi gerektiğini unutmayalım!

Bizler de dergimizde başlattığımız "Türkçe konuşalım!" kampanyasıyla, "karınca kararınca" bir katkı sağlamayı hedefliyoruz. Bundan böyle, her sayımızda alışkanlıkla, düşünmeden kullandığımız yabancı sözcüklerin, dilimizde çok yaygın ve rahatlıkla kullanılabilecek karşılıklarını bulacaksınız. Lütfen okuyun ve kullanın!

Deniz Uçar

Öneri: www.tdk.gov.tr adresine girip sağ altta görünen "Dağarcığınıza her gün iki sözcük" kısmını tıklayıp, karşınıza çıkan adrese bu hizmeti almak istediğinize dair bir e-posta gönderirseniz, size her gün 2 sözcük gelecektir.

Türkçe sözlük

Feed Back:Geri bildirim, Full-time: Tam gün, Koordinasyon: Eşgüdüm, Absürd: Saçma, Adapte olmak: Uyum Sağlamak, Laptop:Dizüstü bilgisayar, Provoke etmek: Kışkırtmak, Entegre olmak: Bütünleşmek, Objektif: Nesnel, tarafsız, Exit: Çıkış

Günler üzerine denemeler

Kurşuni gri, yağmur sıkıntısı, hüzün bulutu: Pazar akşamüstleri

AYŞE SARISAYIN

Yatılı okulda okumadım hiç. Hani okumuş olsam, pazar akşamüstlerinin neden kurşuni gri olduğunu anlayacağım, haklı göreceğim kendimi belki, ama okumadım ki!

Nice romanda, öyküde ya da filmde karşılaşmışızdır; küçük bir çocuk, yeni yetme, henüz on bir, on ikilerinde... Hafta sonu evci çıkmıştır, nasıl da sevinçli, neşelidir okuldan ayrılıp evin yolunu tutarken! Ancak sayılı gün çabucak geçivermiş, ne olduğunu anlayamadan pazar sabahında bulmuştur kendini. Daha o şenlikli sabah kahvaltısı sona ermeden hissedilmeye başlar kısacık sevinçleri gölgeleyen ayrılığın hüznü. Ne annenin sabah hamaratlığı, "Çocuk sever, yesin bol bol..." diye elceğiziyle yaptığı hamur işlerinin, ekmek balıklarının kokusu, demli çayın insanın içini ısıtan sıcaklığı,

yazdan hazır edilmiş çilek reçelinin serin pembeliği, ne de babanın gazetesinin ardından da olsa esirgemediği hoşgörülü, sevecen bakışları... Hiçbiri yetmez gri gölgeleri yok etmeye. Öğlene doğru daha da artar sıkıntı, hele çantaların hazırlanma, yıkanıp ütülen giysilerin yerleştirilme zamanı gelince... Evden çıkmaya yakın, tüm ev halkının iyi dilekleri, öğütleri başlar: "Derslerine iyi çalış, yüzümüzü kara çıkartma yavrum! Bak, her şey senin geleceğin için... Biyoloji öğretmenini sevmek zorunda değilsin tabii, ama bir daha saygısızlık ettiğini duymayalım sakın!"

Evden çıkmak, beklemekten daha kolaydır bazen. Sokaklar ürktücü de olsa, uzakları yakın kılacaktır çünkü, bir sonraki haftasonunu beklemenin ilk adımı atılır sokağa çıkıldığında. Okula dönen tüm yollar gölgelidir nedense, görünmeyen bir el, önceden gelip kurşuni griye boyamıştır her yeri. Alışkın adımlarla, aynı yoldan kimbilir kaçınıcı kez geçilse de, yürekler her zamankinden farklı çarpar. Kocaman, görünmez bir el, yüreğini sıkır, sıkır. Avucuna aldığı bir kuşun yürek çarpıntısı gibi duyarsın kendi yüreğinin atışlarını: Tıp, tıp, tıp... Kulak verdikçe ses büyür, yüreğin bir kuş oluverip avcuna konmuştur sanki.

Dedim ya, yatılı okulda okumadım hiç. Nedir öyleyse pazar akşamüstlerimi griye boyayan? Yüreğimi, okula dönen çocuklar gibi avucumda hissetmemin nedeni ne olabilir ki? Okuduğum kitaplardan fazla etkilendiğim için mi griye batırdım pazar günlerimi?

Hayır, hayır! Okuduklarımın etkisinden olduğunu sanmıyorum. İlle de yatılı okula gitmek gerekmez ki benzer duygular hissetmek için! Her çocuk için evden çıkış biraz korku değil midir? Hele genellikle ev içlerinde büyüyen çocuklar için? Okula gitmek, evin koruyucu kollarından uzaklaşmak, tek başına, dayanaksız kalmak... Dingin, huzurlu, az da olsa şımartılarak geçen hafta sonunun ardından pazartesi günü yine korumasız kalıvermek de güç gelmez mi bir çocuğa? Bu korku olabilir mi, daha pazar günü bitmeden, henüz akşam bile olmamışken evin içine bir sis gibi çöküp dünyanın rengini değiştiren?

Çocuklar... Annelerini hep yakınlarında görmek isteyen, babalarını yanı başlarında bulamasalar da evin içinde bir yerlerde olduğunu bilmekle huzur duyan, evdeki her insanın, hatta her nesnenin yerli yerinde durmasıyla güven hisseden çocuklar! Ben de böyle bir çocuktum galiba... Bir köşede evcilik oynarken başımı kaldırdığımda, anneannemin her zamanki koltuğunda, hep aynı sessizlikte camdan dışarıyı seyrettiğini gördüğümü anımsıyorum şimdi. Kısacık bir zaman dilimi, bir andır bu; kış aylarında hep sobanın üstünde duran çaydanlıktan buharlar çıkmaktadır. Mutfaktan, sessizliği yaran tencere tabak sesleri duyulmaktadır, akşam yemeği hazırlığıdır, bulaşıktır. Ne olduğu önemli değildir, ama çocuğun yaşamı algılayışını oluşturan resimlerdir bunlar. Ardından okula gönderildiğinde, bir anda, alıştığın tüm resimlerden, kokulardan, seslerden uzak kalırsın. Tek başına! Yalnızlık duygusunu oluşturan, tanıdığın insanların yanında olmaması değildir yalnızca; çevrenin, nesnelerle birlikte değişimidir. Yeni çevrenin sende evdekine benzer bir güven duygusu oluşturmaması uzun zaman alabilir, bu sırada da nice pazar akşamüstü hüznüleri yaşarsın. Büyümeye devam edersin, sınıfların, öğretmenlerin, okulların değişir. Her başlangıçta, aynı korkular eşlik eder sana, az ya da çok. Ardından iş yaşamına gelir sıra. İlk işin, belki farklı işyerleri, belki de aynı işyerinde farklı görevler, değişik bölümler... Ve hep, çocukluğunun korkularını anımsatan yeni başlangıçlar... Her yeni başlangıça, umutların yanı sıra, az ya da çok "korkunç Pazartesi" duygusu eşlik etmez mi insana? Çevre değişikliklerinin sende tek başınalık duygusu yaratmayacağı kadar güçlendiğinde ise, bir bakarsın ki alışkanlık olmuştur pazar akşamüstü gölgeleri.

Her yeni başlangıçta, yalnızca umut taşıyacak kadar güçlü olabilmek mümkün mü peki?

Ayşe Sarısayın

ZAMANIN DURDUĞU YER: MİNİATÜRK

GÜLSÜM POLAT

"Altın Boynuz"un Eyüp'e bakan ucunu bir açık hava müzesine dönüştüren Miniatürk, Türkiye'nin ilk ve tek minyatür parkı... Antikçağ'dan Bizans'a, Selçuklu'dan Osmanlı'ya üç bin yıllık tarihin izlerini taşıyan park, ziyaretçilerin bir zaman tüneline kaybolmasını sağlıyor. Ayasofya'dan Selimiye'ye, Rumeli Hisarı'ndan Galata Kulesi'ne, Safranbolu Evleri'nden Sümela Manastırı'na, Kubbetüs Sahra'dan Nemrut Dağı kalıntılarına, Mostar Köprüsü'nden Mescidi Aksa'ya, Anıtkabir'den Boğaz Köprü'süne kadar Türk kültürünü bütün incelikleri ve zenginliğiyle bir arada görebilme imkanınız olduğuna inanır mısınız? İşte Haliç kıyısında yaratılan kültür cennetinde, bu tarihi ve kültürel değerlerin hepsini bir arada görebiliyorsunuz. Taşıdığı Bizans ve Osmanlı izleriyle, tarihsel dokunun en yoğun hissedildiği bölgelerden biri olan Miniatürk, bir kültür projesi olarak tasarlandı.

Burada Anadolu ve çevresinde yüzyıllar boyu barış içinde yaşayan ve arkasında muhteşem izler bırakan uygarlıkları fark ediyor, binlerce yıllık bir kültürün ve medeniyetin yaşadığı topraklar üzerinde olduğunuzu bir kez daha anlıyorsunuz. Parkın bu denli benimsenmesinin arkasında yatan, yarattığı bu aidiyet duygusu belki de... Bu nedenle de "Türkiye'nin Vitriini" olarak adlandırılıyor.

Kapıdan ilk girdiğinizde sizleri Mevlana Türbesi'nin karşılaması rastlantı değil...

Arzu edilmiş ki dini, dili, ırkı ne olursa olsun, tüm insanlara kucak açan Mevlana karşılasın gelenleri. Ardından Anadolu ve Osmanlı coğrafyasından seçilmiş şimdilik 105 eserin arasında hayranlıkla ve gururla dolaşmaya başlıyor ziyaretçiler. Anıtkabir'in az ötesinde Selimiye Camii, biraz berisinde Mevlana Türbesi var. Miniatürk'te, ilanlarda ifade edildiği gibi, gerçekten de "Şimdi Mevlana'nın ney sesleri Çanakkale Anıtı'ndan duyuluyor".

Temeli 30 Haziran 2001'de atılan Miniatürk, 2003 yılının Mart ayında hizmete açıldı. Dünyanın en kısa sürede tamamlanan ve en geniş alana yayılan minyatür kenti, Haliç kıyısında 60 bin metrekaarelik alan üzerinde kuruldu. İstanbul, Anadolu ve Osmanlı coğrafyasından seçilen 105 eserin 1/25 ölçeğinde küçültülmüş maketlerinin yer aldığı park, ülkemizin kültür ve turizm açısından büyük bir boşluğunu doldurdu.

Ziyaretçiler girişte aldıkları biletleri her eserin yanında bulunan özel aygıtı okutarak, eser hakkındaki bilgileri istedikleri dilde dinleyebiliyorlar.

Miniatürk hem bugünü hem geçmişini aynı anda yaşamak, zamanda ve mekanda yolculuk yapmayı hayal edenler için...

Gülsüm Polat

Kaynak: www.miniaturk.com , www.kultursanat2.org

ŞEBNEM CAN

İSTANBUL GEZİLERİ

İstanbul'u gezmek dolaşmak bir hobi midir, yoksa alışkanlık mı bilemem, ama benim için vazgeçilmez bir uğraş diyebilirim.

Kapalı Çarşı'da sağlam soltu dükkanlar, göz alıcı kuyumcular, tarihi kahvehaneler... Mısır Çarşısı'nın büyüüne kaptırmış yokuştan çıkarken bakırcılara göz gezdirmek, dinlenmenin en güzel yolu benim için.

Gürültü kirliliği ve trafik bombardımanı ile geçen günlerin ardından, en güzeli pazar sessizliğini yaşayan bir İstanbul belki de.

Moda'da çayımı içmek, elimi kolumu sallaya sallaya yürüyerek Bahariye'den Kadıköy'e inmek benim için değişilmez bir keyiftir.

Vapura binip salınmak, martılar kılavuzluğunda bir yakadan öbürüne...

Beylerbeyi'nde kahvemi yudumlamak, Sultanahmet'te nargile kokusu duymak, tarihle dans ederken. Ayasofya'nın yıllara karşı direnişini görmek. Altı minareli dünya güzeline karşı ve heybet yarışındaki tarihi eserlerin arasından yürüyerek geçmek, saatlerce dolaşmak ve yürümek İstanbul'da.

Gün batımında Salacak'ta Kızkulesi'ni izlemek bir ömre bedeldir.

Benim en büyük zevkim, İstanbul'u dolaşmak... Her güzelliğin fotoğrafını çekmek, renkleri eklemek belki de üzerine.

Şebnem Can

İstanbul'u adım adım gezmek isteyenlere bir öneri:

"Tophane'den Galata'ya, Art Deco-Art Nuvo Beyoğlu, Sarıcahan'den Eyüp'e, Osmanlı Kışlalari, Bizantion Akropolisi, Aksaray'dan Yedikule'ye, Sarıcahan'den Beyazıt'a, Üsküdar ve Kız Kulesi, Kadıköy ve Çevresi, Saraylar ve Köşkler, Tam gün Topkapı sarayı ve Harem gezisi, Fener,Balat, Ayvansaray, K.Lips (Fenari İsa Camii)'den Hırka-ı Şerif'e, Nur-u Osmaniye'den Eminönü'ne, Bab-u Humayun'dan Kadirga'ya, Boğaz Gezisi (özel tekne ile), Kasımpaşa-Hasköy, Büyükkada-Heybeliada, İstanbul çeşmeleri ve sebilleri, İstanbul surları ve anıtsal kapıları" başlıklı gezilerden herhangi birine katılmak isterseniz, BRT'ye başvurabilirsiniz.

BRT (Birleşik Rehberler Turizm)'den kültür turları (<http://www.kulturgezileri.com>)

Batı Karadeniz'de bir haftasonu

EBRU ÖNER

Haftasonu gezilerinin ayrı bir güzelliği vardır, kısıtlı zamanların şekerli tadları sıralanır yolculuk boyunca. Kısacık bir hafta sonu, çok daha uzun gelir size.

Otobüse bindiğimizde içimizdeki dingin heyecan artmaya başladı. İstanbul'dan çıktığımızda, artık başka dünyalara taşındığımızı biliyorduk, yol gibi akıp gidiyordu düşüncelerimiz beyaz şerit çizgilerinin üzerinde.

İlk durak Bolu. Otobüsten inen herkes, derin bir soluk alıp gökyüzüne bakıyor uzun uzun. Çoktandır unutmuşuz gökyüzünü. Gök derin mavi ve bulutsuz, Bolu Dağı'ndan kuş cıvıltıları geliyor binbir ezgide, yeşilin türlü rengi katman katman düş gibi serilmiş önümüzde. Daha ne ister ki insan ilk "ihtiyaç molası"nda?

Otobüste kulaklıktan gelen gitar sesi, üniversiteden beri nice yolculuklara eşlik etmiş eski dostların şakalarıyla birleşerek yalın bir özgürlük duygusu yaratıyor. Gelincik tarlalarından, henüz uyanmış köy evlerinin yanından geçtikçe, başka yerlerde başka yaşamların var olduğunu, bizim dünyalarımızın dertlerinin onları hiç ilgilendirmediklerini fark ediyoruz. Yollar uzadıkça sorumluluklar, telefon sesleri, planlar, programlar geride kalıyor. Kendi kendimizle, içimizin saf sesiyle baş başa kalıyoruz. Otobüs Devrek'te durduğunda rehberimiz bizi el yapımı bastonların üretildiği atölyeye doğru yönlendiriyor. Aslında bir hukukçu olan atölye sahibimiz tutkuyla ilk aşamasından son süslemesine kadar baston yapımını anlatıyor bize. Birer sanat eseri olan bu güzelliklerden birer tane ediniyor ve bu kısa mola'nın ardından otobüsümüze dönüyoruz. Yollar bilmediğimiz yerlerden, dakikalarla ölçtüğümüz yaşam parçalarının içinden geçiyor. Köy evlerinin önünde oynayan çocuklar el sallıyor, yavru bir köpek peşimizden koşuyor otobüsün ardı sıra. Doğal yaşamlara ne kadar uzak olduğumuzu bir kez daha anlıyoruz, dijital fotoğraf makinalarımız çiçek ve ağaç resimleri çekerken yol boyunca.

İkinci durağımız Amasra. Fatih Sultan Mehmet'in "çeşm-i cihan"ı, yani "dünyanın gözü". İstanbul'a sevdalı bir kalbin Amasra'yı sevmemesi mümkün mü? Yeşile düşen maviyle, maviye tutkun yeşil, kıyıda sıralanmış balık lokantalarının anasona bulanmış kokusu eşliğinde selamlıyorlar bizi. Lokantalardan birinde, şimdiye dek tattığımız en lezzetli salatayı yiyoruz. Mezgit, palamut, istavrit, tabak tabak diziliyor masalara. Tanımadığımız insanlarla yaşama dair sohbetler yapıyoruz. Yemek sonrası Amasra Kalesi'ne yürüyoruz. Tepede bizim bildiğimiz adıyla Amasra, Amazonlar'ın Sesamos'u, Pers prensesinin kendi elleriyle kurup adını verdiği Amastris'i boylu boyunca uzanıyor önümüzde. Bir süre kendi aramızda hiç konuşmuyor, bu bilge toprak ve esrik denizin anlattıklarını dinliyoruz. Tepedeki çay bahçesi konuk ediyor bizi. Denize doğru tavşan kanı çaylarımızı yudumlarken, Hermes'in rüzgarı saçlarımızda, düşlere dalıyoruz.

Akşamüzeri Safranbolu'dayız. Unesco'nun "Dünya Miras Listesi"nde yer alan, Türkiye'nin 1975'den bu yana kentsel sit alanı ilan ederek korumaya aldığı masal kenti burası. Eski bir Safranbolu konağı olan otelimize yerleşirken ince tasarlanmış bu sihirli evlerin güzelliğiyle büyüleniyoruz. Adı Bizans döneminde Dadybra, Selçuklularda Zalifre, Osmanlılarda sırasıyla Borlu, Taraklıborlu, Zağfiran, Zafranbolu ve Safranbolu olarak değişen bu yerleşim biriminde sırasıyla Cinci Han'ı, 1904 yılında yaptırılmış olan ve günümüzde müze olarak hizmet veren Hükümet Konağı'nı, Yemenciler Arastası'nı, Akçasu deresinin iki yanına kurulu Demirciler Çarşısı'nı, 19. Yüzyılda yapıldığı tahmin edilen Güneş Saati'ni, Kazdağlıoğlu Camii'ni geziyoruz.

Ardından saat kulesine düşüyor yolumuz. Sadrazam İzzet Mehmet Paşa tarafından 1797'de yaptırılan kulenin içine tırmanıyoruz gruplar halinde. Saati 25 yıldır tıkır tıkır çalıştıran beyefendiden hiçbir karşılık beklemeden sevdiği işi yapmanın zevkini ve sorumluluğunu dinliyoruz. Geçmiş anılar, geleceğe dair umutlar dökülüyor dudaklarından. Geriye dönerken, Safranbolu varoldukça o saatin de saniye şaşmadan hep çalışacağını biliyoruz. Bir sonraki durağımız ise Yörük Köyü. Önce köyün çamaşırhanesini geziyoruz. Bir başka zamanda, çamaşır yıkayan kadınların duvarlara sakladığı türküler geliyor kulaklarımıza belli belirsiz. Sonra bir yörük konağına giriyoruz. Ev sahibemiz, bizi türlü kılıklara sokup eski yörük yaşamını canlandırıyor. Hesaplanmamış kahkahalarla gülüp oyunlarına katılıyoruz. Zamanımız doluyor, köy pazarından pestil ve reçel alıyor, mendil içinde ikram edilen dağ çiçekleriyle otobüsümüze dönüyoruz.

Gün batımında ilerlerken, yorgun bedenlerimize karşın duyduğumuz huzur, dinç tutuyor bizi. Radyodan gelen hafif müziğe ağaçların kokusu karışıyor. Kimimiz notlar alıyor, kimimiz çektiği resimlere bakıyor. Umut dolu, heyecanlı sohbetler yapıyoruz geleceğe dair.

İstanbul görünüyor uzaktan. Geride kalan ince bir güzellikten, daha iyi bildiğimiz ama henüz tamamını keşfedemediğimiz bir başka güzelliğe aktığımızı hissediyoruz. Yıldız Yokuşu'nda iniyoruz otobüsten.

Ellerimizde bavullar, bedenlerimiz yorgun, ruhumuz sarhoş, ışıklar kentinin kalabalığına karışıyor.

Yaşama dair birkaç söz

BÜLENT SAATÇI

Hayatın neresinden bakarsan bak, ne durumda olursan ol, YAŞAMAK çok güzel! Hayatın her basamağının güzelliği ve yaşanan duygular ön plana çıktıkça, bu yaşamdan ders alıp sevineceksin. Sevinirken, sevmeyi de ihmal etmeyeceksin. Nedir bu sevmek?

Sevmek kavramını, yalnızca "aşk", karşı cinsten birini sevmek anlamında algılamamak gerekir. Başta doğayı seveceksin, çevreyi seveceksin, hayvanları seveceksin, cansız varlıkları yok olmasın diye koruyacaksın, kısacası yaşamayı seveceksin. İşte sevmek, geniş anlamıyla budur. Sevginin ötesinde bir kavram yoktur bence.

Büyük usta, Nazım Hikmet şöyle diyor:

*Yaşamak şakaya gelmez,
büyük bir ciddiyetle yaşayacaksın
bir sincap gibi mesela,
yani, yaşamının dışında ve ötesinde hiçbir şey beklemeden,
yani bütün işin gücün yaşamak olacak.*

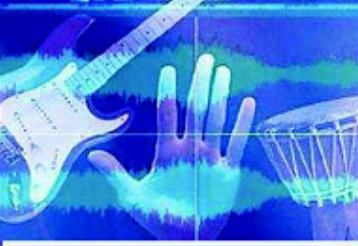
*Yaşamayı ciddiye alacaksın,
yani o derecede, öylesine ki,
mesela, kolların bağlı arkadan, sırtın duvarda,
yahut kocaman gözlüklerin,
beyaz gömleğinle bir laboratuvar
insanlar için ölebileceksin,
hem de yüzünü bile görmediğin insanlar için,
hem de hiç kimse seni buna zorlamamışken,
hem de en güzel en gerçek şeyin
yaşamak olduğunu bildiğin halde.*

*Yani, öylesine ciddiye alacaksın ki yaşamayı,
yetmişinde bile, mesela, zeytin dikeceksin,
hem de öyle çocuklara falan kalır diye değil,
ölmekten korktuğun halde ölüme inanmadığın için,*

yaşamak yanı ağır bastığından.

Bülent Saatçi

AJANDA

Tiyatrolar

Oyunun Adı : Yıldızların Altında
Salon : Lütfi Kırdar Kültür Merkezi

Tarih & Saat : 8 Ocak'tan itibaren 10 hafta boyunca çarşamba, cuma, cumartesi günleri

Yazan : Gani Müjde Yöneten : Mehmet Ergen

Candan Erçetin, Beyazıt Öztürk, Rasim Öztekin, Nurhan Damcıoğlu, Ragıp Savaş ve Orhan Aydın'ın başlıca rolleri paylaştığı, kalabalık oyuncu, dansçı ve müzisyen kadrosu ile Türk sinemasının unutulmaz film müzikleri eşliğinde bir hatıralar geçidi olan "Yıldızların Altında", gazino dünyası ile Yeşilçam dünyasının iç içe olduğu 60'lı ve 70'li yılları nostaljik bir yorumla izleyicilere sunuyor. 30 temsil olarak planlanan oyun, çarşamba, cuma ve cumartesi günleri gösterimde olacak.

Oyunun Adı : Mem ile Zin
Salon : Çevre Tiyatrosu

Tarih & Saat : 24, 25 Ocak - 20:30, 29 Ocak - 15:00

Yazan : Cuma Boynukara

Yöneten : Bülent Emin Yarar-Işıl Kasapoğlu

Oynayan : Semaver Kumpanya

İçerik : Topraklar değişse de ademler ve havvalar, destanların, oyunların ve kulaktan kulağa fısıldanan hikayelerin baş kahramanı olmaya devam etmişlerdir. İster İngiltere saraylarında yaşansın, ister Anadolu'da... Bu ilginç hikayeler anlamlarından hiç bir şey kaybetmeden günümüze ulaşmayı başarmışlardır. Mutsuz aşk öyküleridir çoğunlukla bildiklerimiz: Romeo ve Juliet, Aslı ile Kerem, Leyla ile Mecnun ve daha bir çoğu... Hep kavuşamamanın, engellerle gölgelenen aşkın ve sevginin getirdiği acının öyküleridir... Kavuşabilenler yaşar aşklarını, kavuşamayanlarda destan olur, dolaşır dillerde... Nevruzda iki aşk başlar, biri mutlu biri mutsuz, ikiside aynı derecede seven, iki çiftin öyküsü...

Bir sergi

HIRSIZ KENT

22 Aralık - 29 Ocak

Akbank Kültür Sanat Merkezi, 22 Aralık 2004 - 29 Ocak 2005 tarihleri arasında "Hırsız Kent" isimli sergiye ev sahipliği yapıyor. Küratörlüğünü Levent Çalıkoğlu'nun yaptığı sergide Ali Demirel, Altan Çelem, Beste Erener, Demirciyan (Ceren Oykut-Demir Kerem Atay) Derya Yılmaz, Ekin Saçlıoğlu, Ethem Özgüven, Evrim Kavcar, Mehmet İrdel, Mustafa Horasan, Nermin Er, Nur Toksoy, Sencer Vardarman, Şehnaz Layikel, Yasemin Nur Toksoy ve Zeyno Pekünlü'nün çalışmalarına yer veriliyor.

Çalıkoğlu "Hırsız olmayan kent yoktur ve bu hırsız mutlaka ötekidir," diyor. Kente odaklanan sanatçı da tıpkı hırsız gibi sokakları arşınlar, çatılarda dolanır, apartman boşluklarına gizlenir ya da hiç çekinmeden salonun ortasına yerleşir. Kimi zaman rasgele takılır, kentin ayırsız geometrisinin içinde kaybolur, kimi zamanda keşfettiği kaynağı tekrar ve tekrar ziyaret eder. İşini bitirdiğinde ya parkta açık havanın tadını çıkarır ya da biriktirdiklerini başkalarına satar.

"Hırsız Kent" sergisi 29 Ocak 2005 tarihine kadar AKSM'de izleyicinin beğenisine sunuluyor.

PharmaVision tarafından üç ayda bir yayınlanır ve ücretsiz dağıtılır.

PharmaVision San. ve Tic. A.Ş. adına sahibi Abdullah Ünsal Hekiman

Yazı İşleri Sorumlusu : Fahrettin Kazak

Editör

: Ayşe Sarısayın

Tasarım : Deniz Uçar - Alpaslan Keser

Baskı : Matas A.Ş. Tarih : 01.2005